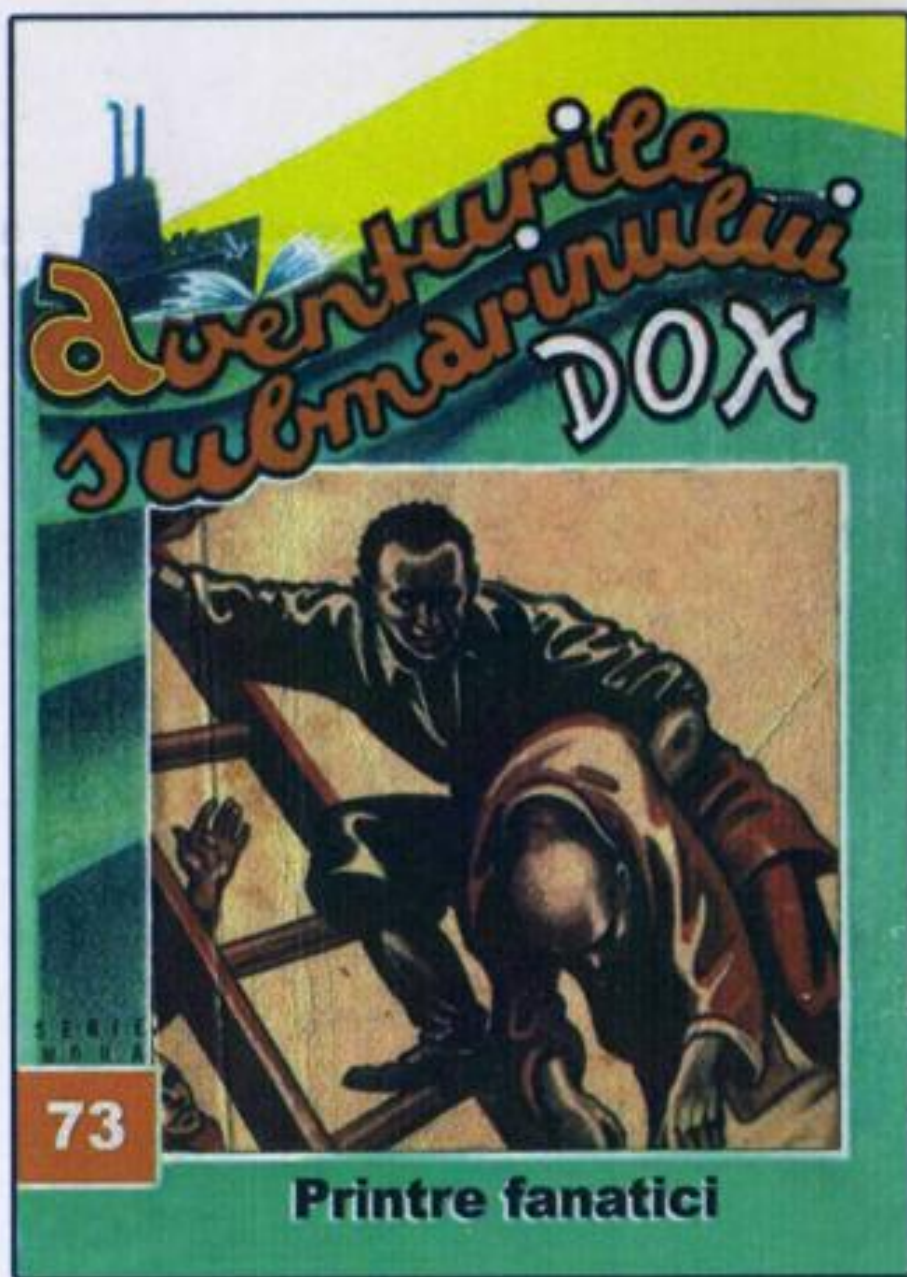

In Numărul următor:

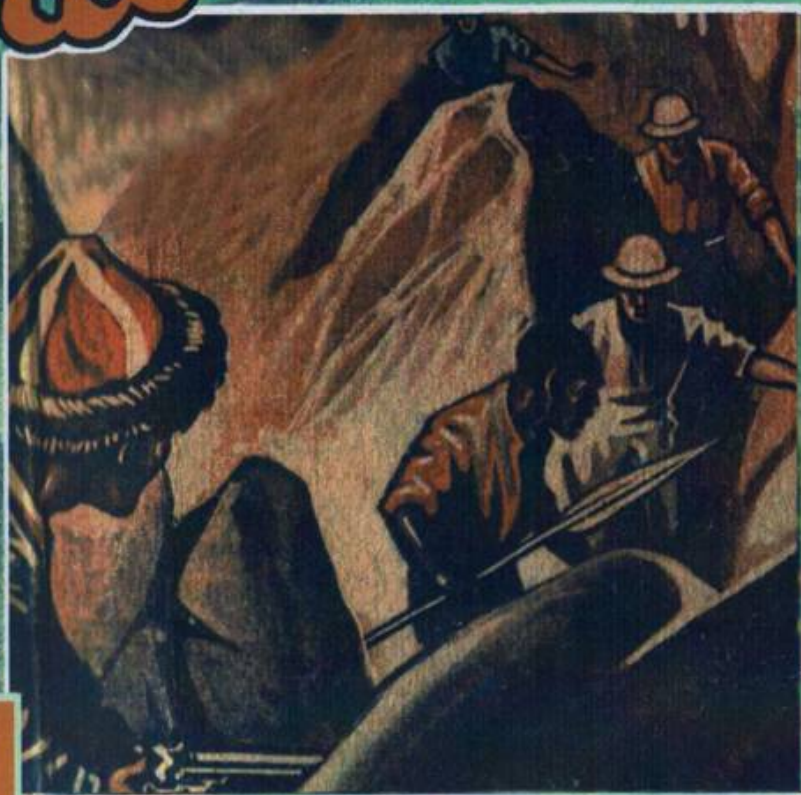

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

72

Bandiții din Tibet

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 72.

BANDIȚII DIN TIBET.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. UN STRIGĂT DE AJUTOR.

«— ÎN SRINAGAR, capitala frumosului Kașmir, am primit o scrisoare ciudată – urmă doctorul Bertram – și tot atât de ciudat a fost și felul cum ne-a fost înmănată. În fața palatului prințului ateriză un avion elegant și ofițerul englez care cobori dintr-unsul, ne predase o scrisoare din partea lordului Bird, unul din cei mai de seamă bărbați din conducerea Indiei. Scrisoarea glăsuia:

„Prea stimate domnule Farrow!

Am urmărit cu mare interes veștile privitoare la ciudatele d-voastre aventuri. Pe de altă parte, am aflat de la prietenul meu, lordul Hagerstony, că dați cu plăcere o mână de ajutor acolo unde puteți; am nevoie urgentă de ajutorul d-voastre!

Ca să-ți dai seamă despre ce e vorba trebuie să-ți istorisesc o chestie familiară, pe care n-a aflat-o încă nimeni. Singura mea soră s-a căsătorit acum douăzeci de ani cu unul anume Tim Gallagher, un bărbat foarte frumos, ce-i drept, care s-a dovedit, însă, lipsit de caracter. În scurt timp a făcut praf din marea avere pe care a avut-o ca zestre sora mea, apoi a dispărut cu dansa și nu am mai auzit de ei.

Acum am primit de la sora mea o scrisoare scrisa de ea pe patul de moarte. Scrisoarea vine din Alaska unde a dus-o Tim Gallagher pe tânăra-i soție.

Nădăjduise să găsească aur acolo dar în cele din urmă fu nevoit să lucreze pământul și să se ocupe cu vânatul, pentru a putea hrăni pe ai săi (Sora mea dăduse viață între timp unei fete, cu numele de Maud).

Când biata mea soră își simți sfârșitul aproape îmi scrisese o scrisoare imploratoare, prin care mă ruga s-o scot pe fiica ei – astăzi în vârstă de optsprezece ani – din pustietatea aceea grozavă, cu iarnă nesfârșită.

Am primit scrisoarea aceasta tocmai când mă întorceam din concediul meu din Europa. Știi și d-ta, stimate domnule Farrow, că tocmai în vremea asta, când turburările mocnesc pretutindeni, prezența mea aici e mai necesară ca oricând și afară de asta, fiind om bătrân, n-aș mai fi în stare să îndur greutățile unei astfel de călătorii.

De aceea, am cumpărat avionul cu care căpitanul Babcock îți aduce scrisoarea de față și ți-l țin la dispoziție. Știu că în vremea războiului ai fost unul din cei mai buni aviatori, ca și prietenul d-tale, Bertram. În același timp am dat căpitanului Babcock suma de trei mii lire sterline pentru cheltuielile ce le veți face pe drum.

Vezi, domnule Farrow, că am dispus de d-ta fără multă vorbă, dar te rog să mă ierți, ținând seama de grija ce o am pentru nepoata mea. Va implor să primești sarcina aceasta. Avionul e destul de mare pentru d-ta și cei doi tovarăși ai d-tale: domnul Bertram și admirabilul Pongo. Căpitanul Babcock se va înapoia cu trenul și nădăjduiesc să-mi aducă vestea că îmi veți îndeplini rugămintea; îți doresc noroc și izbândă deplină, prea stimate domnule Farrow.

Primește salutările mele călduroase și transmite-le și camarazilor d-tale.

Cu deosebită stimă,
Lordul James Bird”

„P. S. – Cumnatul meu s-a stabilit pe țărmul fluviului Yukon, la vreo douăzeci kilometri de mare. Sunt încredințat că-l veți găsi, totuși, cu toate indicațiile neprecise. J. B.”

Marian citise scrisoarea cu glas tare și după ce sfârși mă privi întrebător.

— Ei, Robert, ce părere ai?

— Cred că P.S.-ul e cea mai importantă parte din scrisoare, răspunsei, simplu. Când decolăm?

— Așa îmi placi, răsă prietenul meu. Eram hotărât din primul moment să îndeplinesc rugămintea asta. Mai întâi să-l

întrebăm însă pe căpitanul Babcock ce rază de acțiune are avionul.

Tânărul și simpaticul căpitan se îndepărtase puțin după ce predase lui Marian scrisoarea. Ne apropiarăm de el și la întrebarea lui Marian, răspunse spre bucuria noastră:

— Aparatul e construit special pentru un raid lung. Dar deoarece proiectul a dat greș, lordul Bird l-a putut cumpăra. Are o rază de acțiune de două mii de kilometri.

— Minunat! exclamă Marian. Atunci, făcând cu rândul, putem ajunge la destinație în câteva zile, căci după socoteala mea, drumul ce avem de străbătut e de vreo zece mii de kilometri.

— Eu v-aș sfătui să faceți escală pentru aprovizionarea cu benzină în modul următor, zise căpitanul: în Barkul, apoi Ignaschana, a treia stațiune Worrowskoje în Kamciatka și la sfârșit, pe una din insulele Vulpei.

— Foarte adevărat, încuviință Marian. Vom face acum un zbor de probă cu avionul, apoi îți voi preda o scrisoare pentru lord, domnule căpitan. Vrei să urci și d-ta cu noi?

— Cu plăcere.

Ne urcarăm în aparatul minunat și-l pilotarăm fiecare câte o jumătate de ceas, familiarizându-ne cu el. Benzina consumată până acum o înlocuirăm cu alta luată de la prinț și după o scurtă consfătuire, luarăm hotărârea să decolăm a doua zi dimineata.

Prințul Mahab Singh, gazda noastră, fu sincer întristat când îl vestirăm că-l vom părăsi a doua zi. Ar fi vrut din toată inima să mai rămânem câtva timp la el, dar își dădu seamă că nu se putea.

Sarcina noastră era ceva cu totul nou de data aceasta. Din ținuturi tropicale, minunate, ne duceam în Alaska ghețoasă și neprimitoare. Eram în anotimpul iernii, așa că trebuia să ne așteptăm la geruri strașnice, necunoscute unui european.

Eram oarecum îngrijorat pentru Pongo al nostru. El trăise în Africa toridă, locuise numai la tropice și acum se va pomeni deodată într-o climă necunoscută lui. O va putea îndura el oare?

Seara, prințul ne dădu un ospăț de adio, la care luă parte și căpitanul Babcock.

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui puserăm alicea în funcțiune. După vreo zece minute motorul se încălzise, noi ne ocuparăm locurile – Marian luase cârma – un rămas bun inimos de la familia princiară... apoi pasărea galbenă porni cu viteză dea lungul câmpului, pentru ca, după o sută de metri, să se înalțe ușor în văzduh.

Eram în drum spre nord, spre Alaska nepermisoare și neexplorată. În timp ce zburam deasupra văii întinse, minunate, a Kașmir-ului, nici prin gând nu-mi trecea prin câte aventuri mai aveam să trecem înainte de a ajunge în Alaska.

Când fermecătorul ținut dispăru în urma noastră, vremea se schimbă brusc. Senină și însorită mai înainte, deodată începu să se-nalțe un abur ușor, care acoperi pământul, învălui lanțurile de munți și furăm nevoiți să ne înălțăm tot mai sus, ca să nu ne ciocnim de vreo stâncă.

Aburul de sub noi se prefăcu în ceață deasă, nu mai vedeam nimic dedesubtul nostru și se părea că plutim deasupra unei mări cenușii, ușor ondulată.

Soarele fu învăluit și el încetul cu încetul și în același timp se stârni un vânt puternic de la Nord, aparatul nostru începu să se legene și deodată Marian exclamă speriat:

— Dumnezeule, s-a rupt acul busolei! Acu trebuie să zburam la întâmplare, până la cel mai apropiat aerodrom.

— Asta era cel mai neplăcut lucru ce ni se putea întâmpla. Fără să vedem nimic dedesubtul nostru, lipsiți de posibilitatea de orientare, eram în voia elementelor, la o înălțime de vreo trei mii de metri.

Și furtuna se întetea mereu. În curând deveni un adevărat uragan, prin care aparatul nostru trebuia să-și croiască drum. Stăteam alături de Pongo în cele două locuri din spatele lui Marian și priveam din când în când îngrijorat la credinciosul nostru Negru, temându-mă că s-ar putea îmbolnăvi din cauza legănarilor avionului.

Dar Pongo stătea liniștit, părând chiar că-i priește, căci râdea tot mai vesel. Astfel că îngrijorarea mea se-ndreptă asupra direcției zborului. Din pricina lipsei busolei, de sigur că ne abătuserăm din direcția Nord-Est și cine știe unde ne vom trezi când vom putea privi iar dedesubtul nostru.

În cabina închisă nu se auzea prea tare duduitul motorului, așa că îi putui împărtăși lui Marian îngrijorarea mea.

Prietenul meu înălță din umeri și răspunse:

— Singurul lucru ce ni se poate întâmpla e să fim mânați spre North-West-Provinces. Acolo vom căpăta îndată altă busolă, vom putea lua și benzină și facem un ocol de cel mult câteva sute de kilometri. Situația nu e atât de grozavă.

— O fi! Pentru Tim Gallagher ăla, de care trebuie să dăm în Alaska, e cam tot una dacă venim cu două, trei zile mai târziu. Cu toate astea, mie unul mi-ar plăcea mai bine un marș prin pădurea tropicală, decât zborul acesta la întâmplare.

— Ai dreptate – râse Marian – dacă am fi împinși prin Gaurisankar, lucrul ar putea deveni neplăcut, căci atunci ar trebui să zburăm la cel puțin nouă mii de metri.

— Frumoasă mângâiere! Indicatorul de înălțime funcționa încă, dar arăta numai trei mii cinci sute de metri și numai Mount Everest era de vreo două ori atât de înalt. Și deoarece zburam de vreo opt ceasuri, se prea putea să ne și aflăm în împărăția acestui uriaș lanț de munți.

Cu tot vântul care ne lovea din coastă, mai aveam totuși o viteză de vreo sută cincizeci de kilometri pe ceas.

Mă frământam pe scaunul meu, în vreme ce Marian își păstra toată liniștea, la fel și Pongo, care părea să se simtă destul de bine.

Trecură astfel vreo două ceasuri și deodată Marian se-ntoarse și zise, râzând:

— Așa, dragă Robert, ia mai ia și tu în primire aparatul.

Nu puteam refuza, căci prietenul meu pilotase destul. Schimbai locul cu el și în curând uitai de toate temerile, absorbit cu totul de sarcina de a conduce avionul.

Să fi trecut iar vreo două ceasuri, când observai deodată ca motorul făcea un zgomot ca totul ciudat. Cercetai cu băgare de seamă, fără să găsească pricina și tocmai când vroiam să-l consult pe Marian, motorul se opri cu totul.

Prietenul meu, care ațipise, se trezi îndată; unul din noi trebuia acum să iasă din avion ca să descopere defectul, în vreme ce ne putem ține încă mult timp în zbor planat, la înălțimea asta. Numai de n-ar fi fost grozavul vânt de la nord!

Marian îmi dădu de-nțelese că lua asupra lui sarcina grea de a se cățăra pe aripile aparatului. Aveam însă și eu destul de furcă pentru a pilota avionul, care fără forța motorului, se legăna acum ca o frunză în vânt.

Numai zburătorii încercați își pot da seama de greutatea acestei sarcini. Uneori, uraganul apăsă în jos aparatul cu atâta putere, încât se părea ca ne prăbușim. Încercăm mereu să-l țin în înălțime, dar observai cu spaimă că eforturile mele erau zadarnice.

Altimetrul arată deodată numai o mie de metri atât de mult ne împinsese în jos uraganul. Cu o hotărâre bruscă repezii aparatul spre nord, înaintea furtunii, căci numai astfel puteam nădăjdui că uriașa contra-apăsare va înălța din nou avionul.

Înainte de a face manevra aceasta, mă gândii, firește, la Marian. Se putea lesne întâmpla ca din pricina smuciturii bruște și a direcției schimbate a furtunii, să fie zvârlit de pe

aripa aparatului, dar pe de altă parte știam că el, ca zburător, încercat, își va închipui ușor în ce situație mă aflu eu.

Pentru mine nu exista altă cale decât virajul acesta și el trebuia să fie pregătit pentru aceasta. Într-adevăr, nu trecuseră trei minute, că-l văzui sărind prin ușa cabinei, împins de un vârtej de vânt.

— Totul e zadarnic, Robert – zise el – nu pot găsi nici un defect la motor. Trebuie să-ncercăm, deci, să coborâm în zbor planat. În împrejurările de față e cam neplăcut asta, dar nu se poate; altfel. Dealtminteri ai făcut minunat virajul în direcția vântului. M-am așteptat la asta și m-am încheștat bine.

Raportul sau nu prea era încurajator, dar trecuserăm noi prin atâtea altele în cariera noastră de vântură-lume... încercăi deci din toate puterile să aduc aparatul pe cât cu putință în înălțime, văzui însă cu spaimă că altimetrul cobora tot mai mult.

— Arata numai opt sute de metri acum. Opt sute de metri în ținutul acesta unde amenințau de jur-împrejur creste de munți de câte opt mii de metri... Și nu vedeai nimic, din cauza ceții!

Tocmai când Marian intră în avion, se lăsă noaptea, Acum sarcina mea era și mai grea, căci nu mă mai puteam orienta decât după aparate. Și lucru principal, busola nu funcționa, iar cel mai rău lucru era lipsa forței motorului, care singur ne-ar mai fi putut tine împotriva uraganului grozav.

Altimetrul cobora tot mai mult. Aruncaii lui Marian o privire disperată, dar nici el nu-mi putea ajuta.

— Robert, încearcă, poate izbutești să rămâi sus până se iese luna! îl auzii zicând.

Asta era o mică nădejde de salvare, dar foarte slabă. Luna – dacă izbutea să răzbată prin nori – putea răsări de abia peste două ceasuri. Atâta timp să țin aparatul împotriva furtunii? Cu neputință!

— Da, dragă, Robert – zise prietenul meu, văzându-mi gestul de neîncredere – e cu neputință. Tot ce putem face e să îngrămădim în jurul nostru toate pernele, când altimetrul va arăta apropierea pământului; vom lăsa atunci aparatul să cadă cum o vrea el.

Încuviințai propunerea asta, căci în aceeași clipă furtuna apăsă în jos aparatul cu încă cincizeci de metri. Auzeam pe Marian îndărătul meu scoțând toate pernele scaunelor. Spuse și lui Pongo ce va avea de făcut, îmi mai puse mie o pernă pe cap, apoi așteptarăm catastrofa.

Și ea nu se lăsă mult așteptată. Încă două răbufneli puternice și ajunserăm la cincizeci de metri.

Deodată aparatul își pierdu cu totul echilibrul. Nimerirăm într-unul din cunoscutele „goluri de aer” – provocate de curenții atmosferici – în care și-au pierdut viața mulți aviatori curajoși.

Era cu neputință să mai folosești de cârmă căci aparatul cădea în jos ca un bolovan. În clipa următoare se produse o zguduitură puternică, o pârâitură, furăm azvârliți unul peste altul, aparatul se răsturnă și dădurăm peste acoperișul cabinei, care întorsese la pământ. Amețiți încă, ne ridicăram; Pongo, cu forța lui de uriaș, împinse ușa îndoită a cabinei și ieșirăm repede dintre sfărâăturile avionului, căci ne putem aștepta ca benzina scursă să se aprindă de motorul încins.

Era întuneric beznă. Nu puteam ști unde ne aflăm, dar fugind din apropierea sfărâăturilor primejdioase ale aparatului, văzui ca alergam pe un teren stâncos. Așa dar, ne prăbușiserăm undeva prin munții Himalayei.

Era foarte frig și noi n-aveam haine groase. După ce ne îndepărtăram cam cu vreo sută de metri de aparat – Marian zise că ne-am afla în siguranță – ne oprirăm tremurând și nehotărâți în beznă apăsătoare.

Trebuia să întreprindem ceva și după câtva timp zisei:

— Acum de sigur că e exclusă primejdia exploziei benzinei. Socot cel mai nimerit lucru e să scoatem din cabină pernele și lemnăria scaunelor. Și să aprindem un focșor. Nu ne putem petrece noaptea pe frigul ăsta.

Pornirăm încet îndărăt, dar ne iuțirăm deodată pașii, căci auzirăm sunete care ne vârâră spaima în oase. Era lătratul unei haite de lupi.

II. ÎN PUTEREA BANDIȚILOR.

— **TREBUIE SĂ APRINDEM CÂT MAI REPEDE UN FOC**, altminteri eram fără nici o apărare în fața acestor fiare. Ciudat era că urlatele se auzeau deasupra noastră, ca și cum lupii s-ar afla pe un munte. Împrejurarea asta mă umplu de mirare, căci de obicei lupii se ațin numai prin stepe.

Era o fugă foarte grea, căci ne poticneam mereu de nenumărații bolovani cu care era acoperit pământul. Și în beznă care ne înconjura, nu ne puteam călăuzi decât numai după simțuri.

Urletele fioroase se auzeau tot mai aproape. Puteau să fi fost doar la vreo cincizeci de metri depărtare, dar se auzeau

tot deasupra noastră. Îmi frământam creierul gândindu-mă la împrejurarea asta ciudată – când mă izbii de o aripă a avionului nostru.

Strigătul meu îi călăuzi înapoi pe camarazi, găsim repede ușa deschisă a cabinei și intrăm înăuntru. Pongo închise la loc ușa turtită de metal; deocamdată eram la adăpost de lupi. Mai dănuia însă primejdia unei explozii.

Din fericire nu mirosea a benzină scursă și liniștiți oarecum, dibuim locul unde puseseam armele și lămpile de buzunar. Plasa nu se ruptese și cu mare ușurare vârm în brâu revolverele atât de neprețuite, mai ales acum.

Aprinserăm apoi lămpile și la lumina lor strânsăm toate pernele, în vreme ce Pongo despica lemnul scaunelor, cu cuțitul său. Adunăm astfel o legătură bună de combustibil. Dar acum trebuia să chibzuim unde să aprindem focul.

Marian luă repede o hotărâre. Rotind în toate părțile lumina lămpii sale, ieși prin ușa pe care Pongo o deschise la un semn al său, se cățăra cu îndemânare pe una din aripile avionului și alergă câțiva pași pe întuneric. Văzui lămurit câteva trupuri de animale dându-se îndărăt din fața luminii lămpii; ieșii și eu afară și venii în ajutorul lui Marian.

Acum puteam lumina în același timp în două direcții și văzurăm lucind ochi roșii sau verzi când îi atinge lumina. În vremea asta Pongo ațâțase un foc și curând flăcările împrăștiară întunericul pe o mare întindere.

Încălzirăm repede niște conserve de carne și mâncărăm cu poftă. Apoi, dând la o parte bolovanii, ne culcăm liniștiți, în timp ce Pongo luase întâia veghe.

Mulțumită economiei pe care o făcăm cu lemnele, avurăm foc toată noaptea și nu furăm supărați de nici un lup.

Când se luminează de ziuă, văzurăm unde ne aflăm. Aparatul se prăbușise într-o râpă, ai cărei pereți, de ambele părți, erau înalți de cel puțin cincizeci de metri. Singura ieșire era spre nord, căci de acolo ducea în sus o potecă stâncoasă, îngustă, cu multe cotituri.

Tot cercetând în jurul nostru, descoperim în apropiere un izvorș limpede, care țâșnea din peretele de stâncă.

— Foarte bine! făcu Marian. Acum avem cu ce ne face câte un ceai, ba să ne umplem chiar și sticlele „termos”. După aceea vom putea porni spre cel mai apropiat oraș, ca să-i dăm de veste de acolo lordului Bird. Poate ne pune la dispoziție un avion nou, căci de sigur că cel sfârșit a fost asigurat.

În curând ceaiul fu gata, băurăm pe săturate, apoi ne umplurăm sticlele. După aceea, Pongo intră iarăși în avion,

vârî în sacii noștri cutii cu conserve, ne încărcarăm bagajele în spinare și pornirăm spre poteca ce ducea afară din văgăună.

Deodată rămăsei locului și mă frecai la ochi. Mi se păruse că văzusem sus la o cotitură a potecii, o făptură omenească. Fusese ca o umbră ce dispăruse repede.

— Ce s-a întâmplat, Robert? întrebă Marian.

— Mi se pare că am văzut colo sus un om, care s-a ascuns în grabă, răspunsei.

— Oare nu te vei fi înșelat? făcu prietenul meu. Atunci ar fi un semn că individul nu umblă cu gânduri bune. Dar poate să fie și o iluzie optică, sau a fost vreun păstor singuratic, care a socotit mai nimerit s-o șteargă văzând trei străini.

— Așa sau altminteri, noi să fim cu băgare de seamă!

Privind mereu în sus, urcarăm încet poteca. Nu se întâmplă nimic însă și începui să cred că m-am înșelat.

Când ajunserăm la cotitura unde mi se păruse că zărisem umbra, Marian înfipse pălăria în vârful țevii armei sale și o împinse înainte. Nimic nu se mișcă și atunci privi cu băgare de seamă pe după cotitură.

— Te vei fi înșelat – zise el apoi și păși înainte. Sau omul o fi șters-o de mult.

— Atunci putem fi liniștiți – rasei eu.

— În orice caz, să fim cu băgare de seamă. Ieșim îndată din văgăună și vom vedea unde ne aflăm.

Sfatul său era bun și-l urmarăm cu toții. Dar împotriva șireteniei și al uneltirilor nu folosește uneori nici cea mai mare prevedere. Trecurăm iar de o cotitură, peretele stâncos pe de lături era sfârtecat, dar nu dădurăm mare atenție acestui lucru, deoarece în curând trebuia să ajungem la platou.

Deodată, ne pomenirăm cu niște lovituri atât de puternice în cap, încât ne clătină și cât p-aci să ne rostogolim la vale. Ni se aruncară niște pături peste cap și înainte ca să ne putem gândi la vreo apărare, eram legați ca niște pachete, ridicați pe sus și duși de acolo. Îmi dădui seamă însă că nu eram duși în sus, adică afară din văgăună, ci pe drum drept și deoarece aerul deveni deodată foarte rece, bănuî că eram târați înăuntrul peretelui stâncos.

Drumul trebuie să fi fost lung de vreo cincizeci de metri, apoi acei care mă duceau se opriră și mă aruncară la pământ. Căzusem pe piatră și izbitura îmi zdruncină măruntaiele. Îmi dădui seama că și Marian cu Pongo fură zvârliți lângă mine. Sub pătura care-mi îngreuia respirația deslușii murmure înăbușite. Trebuie să fi fost adunați mulți oameni într-o încăpere mare. Auzi un glas limpede, pătrunzător și îndată

furăm înhățați iarăși. Câțiva oameni îmi țineau brațele încheștate și funiile care țineau pătura fură dezlegate.

Așteptam să mi se dezlege funiile care îmi legau brațele, căci eram hotărât să nu mă las legat din nou fără o împotrivire înverșunată. Poate că izbuteam să scot chiar revolverele...

Dușmanii mei erau însă mai șireți. Când pătura fu destul de slăbită din legături. Funiile îmi mai țineau strâns lipite brațele de trup. Încheieturile mâinilor îmi fură înhățate, strânse una de alta și legate fulgerător.

Îmi scotociră apoi buzunarele, golindu-le. În din urmă mi se luă cu totul pătura. Mă rostogolii imediat pe spate și-mi ridicai partea de sus a trupului.

Alături de mine stăteau Pongo și Marian, amândoi legați fedeleș. Rotind privirea în juru-mi, văzui că ne aflam într-o peșteră mare, ale cărei sculpturi dovedeau că e de obârșie străveche. În jurul nostru stăteau vreo treizeci de bărbați care ne priveau în tăcere. Erau Tibetani, lucru ce-l observai imediat, după statura lor mărunta; frunțile înguste, umerii obrajilor largi și ochii oblici.

Chiar și îmbrăcămintea lor era tipică: haine lungi – galbene sau roșii – strânse cu un brâu în jurul mijlocului. Cizme de piele sau pâslă și căciuli de blană.

Unul din ei îi întrecea pe toți ceilalți atât în înălțime, cât și prin îmbrăcămintea mai bună și armele mai de preț. Acesta începu să ne vorbească, cu glasul poruncitor pe care-l auzisem de sub pătură. Vorbea o englezească stricată de tot:

— Domnilor, sunteți cu totul în puterea noastră și nu veți izbuti să scăpați, după cum n-au izbutit mulți înaintea voastră. Nu vi se va întâmpla nimic, dar va trebui să scrieți prietenilor sau reprezentanților țării voastre, că veți fi eliberați numai în schimbul unul preț mare de răscumpărare, adică o mie de lire sterline de cap. De obicei nu luăm atât de mult, dar deoarece am găsit la voi trei mii de lire sterline, pare să fiți foarte bogați, ceea ce dovedește și avionul vostru.

— Atât avionul cât și banii nu erau ai noștri, răspunse Marian, cu hotărâre. Ne-au fost încredințați, ca să aducem la îndeplinire o sarcină.

— Nu face nimic, zise căpetenia bandiților. În cazul acesta vor trebui să plătească cei ce v-au dat însărcinarea. Sau poate vreți să muriți aici? Atunci n-aveți decât să nu scrieți scrisorile și în clipa următoare veți fi spânzurați. Noi nu glumim.

— Bine – zise Marian, după câteva clipe de gândire. Voi adresa scrisoarea lordului Bird, care ne-a dat avionul și banii.

În ce fel să fie trimisă suma?

— Ne aflăm aici – ceea ce probabil nu știți – în apropiere de Lhasa, capitala Tibetului. Veți scrie lordului să trimită suma negustorului Me-Hang de acolo. Nu uitați însă că la cel mai mic semn de trădare viața voastră e în primejdie.

— Bine, așa voi face, răspunse Marian.

Banditul scoase un pistol și îndreptă țeava spre capul lui Marian. În același timp, un alt bandit aruncă prietenului meu un laț în jurul gâtului și trase funia printr-un inel de fier fixat la oarecare înălțime în perete.

— Vă vom dezlega brațele – zise căpetenia – și dacă veți face o mișcare suspectă, veți fi gătuiți pe loc. Dacă nu va fi de ajuns asta, vă găuresc țeasta cu un glonț.

Strigă o poruncă și imediat veni un tânăr cu o scândură pe care se aflau cele de trebuință pentru scris. Scândura fu așezată peste genunchii lui Marian, apoi doi indivizi îi dezlegară mâinile.

Marian își freca încheieturile câțva timp, apoi începu să scrie. Abia sfârși că mâinile îi fură aduse la spate legate la loc.

Seful bandiților citi scrisoarea, apoi zise, mulțumit:

— Așa, ai făcut bine, căci unii prizonieri au încercat să-i îndemne pe prietenii lor să puie în mișcare poliția. Firește că i-am spânzurat fără multă vorbă.

După o pauză urmă:

— O veți duce bine, aici, domnilor și nu veți indura lipsuri. După cum am văzut, tocmai ați băut ceaiul, așa că până la prânz veți putea aștepta. Voi pune acum să vă ducă în închisoarea noastră.

Dădu o nouă poruncă, oamenii se năpustiră asupra noastră, furăm ridicați pe sus și târați repede în fundul peșterii.

Aici erau firide adânci în stâncă și paznicii noștri intrară aplecați în cea mai mare dintre ele, așezându-ne pe frunzișul care acoperea pământul. Ni se aruncară deasupra trupurilor și blănuri, căci era frig al naibii.

Eram așezați în așa fel încât din gaura boltită care servea de intrare, puteam privi în peștera luminată de focuri mari. Noi zăceam în întunec și imediat îmi veni gândul că ne-am putea slobozi unul altuia legăturile.

Dar nu pusesem la socoteală viclenia șefului bandei. Acesta se ivi în fața firidei, se aplecă în jos și strigă:

— Să nu faceți vreo încercare să vă sloboziți unul altuia legăturile. Sunteți supravegheați fără încetare și dacă vom băga de seamă că ați nesocotit porunca mea, mă voi vedea silit să vă ucid. În fiecare zi, la ora meselor, vă vom dezlega

mâinile, iar timp de două ceasuri zilnic veți putea alerga prin peșteră.

— Avem voie să stăm de vorbă? întrebă Marian, politicoș.

— Firește, n-avem nici un interes să vă oprim.

Șeful râse, se ridică și plecă.

— Am intrat rău la apă, mormăii eu. Crezi că lordul va trimite banii?

— Trei mii de lire e o sumă frumoșică – răspunse Marian.

— Și aceeași sumă bandiții ne-au și luat-o – cam scump va plăti lordul însărcinarea pe care ne-a dat-o.

— Și dacă va fi s-o ducem mai departe, va trebui să ne mai trimită bani de cheltuială.

— Trebuie să încercăm să fugim, zisei eu, încet.

— La asta mă gândesc de mult – răspunse Marian – dar aș vrea să iau înapoi cele trei mii de lire.

— Și armele noastre.

— Asta e de la sine înțeles. Poate că-mi vine în gând vreun plan bun, căci firește că numai prin șiretenie putem izbuti. Trebuie să lucrăm repede, căci altminteri vom ieși cu greu din încurcătură. Banda trebuie să fie luată prin surprindere. Îndată după masă voi face o încercare.

Tocmai vroiam să răspund, când șeful se ivi iar la gura firidei.

— Tocmai acum mi-am amintit, domnule Farrow – zise el politicoș – că prizonierii mei sunt cunoscuții și vestiții vântură-lume, despre a căror fapte au scris și gazetele noastre. Vă rog să nu vă închipuiți însă că vă veți elibera. Chiar dacă ați izbutit să scăpați din alte situații primejdioase, aici e zadarnică orice încercare. De altfel mi-ar părea și rău dacă aș fi nevoit să ucid oameni atât de viteji.

— Mi-am dat și eu seamă că ieșirea de aici este foarte grea, dacă nu chiar cu neputință – răspunse Marian, liniștit – totuși nu ne-ai putea opri s-o facem, dacă se va ivi un prilej potrivit.

— Firește ca v-aș putea opri, dar un astfel de prilej cred că nu se va ivi niciodată. Vă previn încăodată, domnilor și vom întâri și mai mult supravegherea noastră.

— Păcat! făcui eu după ce se îndepărtă. Trebuie să așteptăm până ce lordul va fi trimis banii de răscumpărare. Păcat, zău așa!

— O! Acum aventura e și mai interesantă, râse Marian. Cu cât un lucru e mai primejdios și mai greu cu atât îmi place mai mult. Lasă! Pe seama mea să găsesc calea cea mai bună și apoi vom vedea.

Tăcurăm și începui să chibzuiesc și eu la vreun mijloc de scăpare, dar degeaba nu găseam inimic. Pongo stătea cu totul nemișcat, adunându-și puteri, probabil, căci îi auzeam răsuflarea adâncă și regulată.

Ceasurile treceau încet. Deodată, îl văzui pe Marian mișcându-se, apoi îmi zise:

— Robert, mi se pare că am găsit o cale, dar e foarte grea. E însă singura pe care putem apuca. Dacă facem cum trebuie, nu se poate să nu izbutim și atunci avem în mână toată banda.

— Ah! Acum bănuiesc despre ce e vorba! exclamai eu, luminat deodată. Vrei să-l iei prizonier pe șeful bandei?

— Întocmai. Îi avem astfel ca ostatec și vom cere ca în schimbul liberării sale să ni se redea și nouă libertatea. Vom face încercarea îndată după masă.

Mă simții înviorat ca prin minune. Examinai planul acesta îndrăzneț, din toate punctele de vedere și în cele din urmă trebuia să recunosc ca e singurul care făgăduia izbândă. Firește că trebuia să punem mâna pe el când va sta de vorbă cu noi și să-l tragem în firida noastră în așa fel încât să ne acopere cu trupul său. Apoi puteam dicta condițiile noastre.

Împărtășii lui Marian gândurile mele și el încuviință.

— Trebuie să facem astfel ca să se apropie cât mai mult de noi – zise el – căci altminteri va fi prea greu. Dacă sare înapoi repede nu-l mai putem prinde. Cel mai bun lucru ar fi să mă prefac bolnav; tu îl vei striga și atunci, probabil că va intra în firidă. Pongo îl va înhăța apoi și când va simți strânsoarea pumnilor săi în jurul gâtului, va primi toate condițiile ce i se vor pune.

— Numai de n-ar veni însoțit, căci după cât se arată e foarte bănuitor, îmi dădui eu cu părerea.

— Atunci îi luăm pe seama noastră și pe însoțitori și astfel avem mai mulți ostatici, răsă Marian.

Îi învăță în șoptă pe Pongo, ce are de făcut. Uriașul se bucură ca un copil și răspunse:

— Oh, Massers, foarte bine! Pongo apucă om rău.

III.

O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAȚĂ.

N-AVURĂM DE AȘTEPTATMUL până veni ră câțiva Tibetani în închisoarea noastră. Ne ridicară de jos și ne duseră afară. Marian începu să geamă, prefăcându-se că îi e rău și la întrebarea șefului ce are, răspunse că nu se simte bine, din pricină că fusese lovit prea tare în cap.

— Nu face nimic zise șeful. Într-o doară.

Dădu apoi o poruncă și imediat ni se dezlegară mâinile. Ne așezară pe un morman de blănuri – probabil culcușul vreunui bandit – și ni se dădu în străchini mari carne de capră bine fiartă și foarte gustoasă.

Marian uită cu totul că... era bolnav și goli strachina cu mare poftă. Șefului nu-i scăpă asta, căci zise:

— Vezi, domnule Farrow, se pare că lucrurile nu stau atât de rău cu dumneata. Cel puțin văd că nu te plângi de poftă de mâncare.

— Păi da... mâncarea mi-a făcut foarte bine, răspunse Marian, fără să se turbure. Și cred că dacă voi dormi puțin, mă voi însănătoși repede.

— De fapt acum ar fi ora plimbării – zise șeful – dar dacă vreți puteți face asta și seara.

— Cred că e mai bine să amânăm plimbarea pe diseară – spuse Marian.

— Cum vreți, răspunse banditul, spre ușurarea noastră.

— Atunci trebuie s-aștepte până atunci și tovarășii d-tale. Căci cu oameni primejdioși ca d-voastră nu cutezăm să facem experiența de două ori pe zi.

Ne supuserăm voinței sale și ne jucarăm rolurile atât de bine, încât șeful n-ar fi putut prinde nici o bănuială.

Furăm din nou legați cu mare băgare de seamă, dar observai că funiile nu erau atât de strânse – poate că șeful vroia să ne dea o dovadă de omenia sa.

Tibetanii ne duseră iar în firidă, ne așezară pe frunziș și se făcură nevăzuți.

— Nu cred ca vreun paznic să poată observa prin întuneric mișcările noastre – zise Marian – căci lumina focului aproape că nu ajunge până la noi. Hai, Pongo, întoarce-te și încearcă să-mi dezlegi frânghiile!

Marian zăcea între mine și Negru. Cu mare băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, cei doi se întoarseră, așa fel că veniră spate în spate.

Cu puterea de uriaș a lui Pongo nu era greu să rupă frânghiile, dar în starea în care ne aflam trecură vreo douăzeci de minute până ce Marian șopti:

— Așa, asta s-a făcut! Acum vii tu la rând, Robert. Întoarce-te repede să te dezleg.

Simții îndată că mâinile sale lucrează la legăturile mele. În vremea asta Pongo se căznea să-și libereze picioarele, treabă cu care fu gata tocmai când Marian sfârși să-mi dezlege mie mâinile.

Acum venea și pentru noi partea grea – dezlegarea picioarelor – dar în cele din urmă izbutirăm.

Duserăm din nou mâinile la spate, căci se putea ca șeful să vie cu o lumânare când va păși în închisoarea noastră. Ba poate se pricepea omul să se folosească de lămpile noastre de buzunar.

Marian începu deodată să se răsucescă încoace și-ncolo și din când în când gemea adânc. Nu trecură decât două minute și se ivi un tibetan în fata intrării, privi cu băgare de seamă înăuntru, apoi se făcu nevăzut.

„Acu e acu! îmi zisei. De sigur că va veni cu șeful”. Și într-adevăr, nu trecu mult și făptura înaltă a capului bandei se ivi în lumina focului.

Întocmai cum ne așteptaserăm, el rămase locului la doi pași de peșteră și întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnilor? Sentinela mi-a spus ca domnul Farrow e neliniștit.

— Prietenul meu pare să fie serios bolnav, răspunsei eu repede, în vreme ce Marian gemu iar. Nu s-ar putea să-i puneți niște comprese reci pe cap?

Câtva timp domni tăcere. Șeful părea să chibzuiască ce are de făcut, apoi strigă deodată o poruncă și imediat veniră doi paznici, care însoțiră pe șef care intră, aplecat, în firida noastră.

Marian gemea mereu și... când cei trei bandiți fură la picioarele noastre, sărirăm în sus ca împinși de un arc. Fiecare din ei căpătă câte un pumn puternic în stomac, încât căzură în cap, cu răsuflarea tăiată. Apoi le mai dădurăm câte o lovitură în tâmplă și-i apucarăm de beregată. În clipa următoare zăceau neputincioși sub pumnii noștri.

Imediat trăsei potrivnicului meu pistolul de la brâu, căci lupta trebuie să fi fost auzită de ceilalți paznici. Dar, lucru ciudat, nimeni nu se arătă. Probabil că cei mai mulți bandiți se culcaseră după masă.

Astfel îi puturăm lega în toată liniștea pe prizonierii noștri, cu aceleași funii cu care fuseserăm legați noi.

În cele din urmă începură să se miște. Cel dintâi care se trezi fu șeful. Când văzu că era legat, stătu câteva clipe nemișcat, apoi începu să smucească legăturile cu furie și scrâșnind din dinți. Pongo însa făcuse treabă bună și șeful se resemnă, gemând de durere și furie.

— Da, da, acum s-a întors foaia, râse Marian. Ia să începem să ne punem condițiile. Ascultă: eliberare fără nici o pretenție din partea voastră, înapoierea lucrurilor noastre – împreună cu cele trei mii lire sterline – în schimb vă

eliberăm și noi. Firește că va trebui să ne asigurăm de vreun atac din partea oamenilor voștri.

Șeful bandiților rosti o înjurătură într-o limbă străină, rămase apoi iar liniștit câțva timp și în cele din urmă zise:

— Nu credeam că sunteți atât de primejdioși. Trebuie să primesc condițiile voastre, dar vă înștiințez de pe acum că lupta va reîncepe de îndată ce vă veți fi îndepărtat o anumită distanță de văgăuna noastră. Și atunci nu vom ști ce-i cruțarea, căci n-avem poftă să ne trădați.

— Bine – încuviință Marian, cu sânge rece. Să zicem că ne îngădui să ne îndepărtăm un kilometru. Cât mai o până la Lhasa?

— Vreo zece kilometri. Ne vom sili să vă ajungem înainte ca să intrați în oraș și chiar dacă veți izbuti, nu ne vom lăsa până nu vă vom da de urmă.

— E cam ușuratic din partea d-tale să ameninți în felul acesta – răspunse Marian – dar deoarece nu ne temem de d-ta și oamenii d-tale, n-aveți decât să faceți cum vă taie capul. Ne-am înțeles: ne lași să ne îndepărtăm un kilometru.

— Bine, atunci îmi voi chema oamenii și le voi porunci să se adune în fundul peșterii. După aceea noi vom ieși afară, d-voastră vă îndepărtați și după ce veți fi străbătut un kilometru, ne dați drumul.

— S-a făcut, zise Marian după o scurtă chibzuială.

— Dar dă ordin să se aducă chiar acum lucrurile noastre și să fie puse undeva de unde sa le putem lua fără primejdie. Spune oamenilor că la cel mai mic semn suspect îi paște moartea.

Șeful bandiților scrâșni iar din dinți, apoi strigă ceva. Dădu câteva porunci și văzurăm – (apucasem să-l ducem spre intrarea firidei) – că bandiții adunară cu toții într-un ungher al peșterii, din fața intrării.

Toate lucrurile noastre fură așezate pe un morman de piei, aproape de ieșire. Pongo îl luă în primire pe șef, iar Marian și eu pe ceilalți prizonieri și cu propriile lor pistoale îi silirăm s-o în înaintea.

Trebuie să mărturisesc că mă simțeam mai liniștit acum când aveam iarăși armele noastre. Acele ale prizonierilor le puserăm jos, căci nu vroiam să le luăm.

Apoi pornirăm pe o potecă îngustă și întortocheată. Intrarea spre lagărul bandei se afla aproape de tot de marginea văgăunii. Urcărăm câțiva metri numai și ne aflară pe un platou întins. În fund de tot, nelămurit, sclipea și scânteia ceva în soarele de după-amiază. Trebuia să fie Lhasa, orașul plin de mistere.

O luarăm la picior, căci vroiam să ajungem în oraș înainte de a se însera. Nu-l puteam pierde din ochi atâta vreme cât ne aflam pe platou. Cu toate astea ne-ar fi fost mai plăcut să fim în ținuturi mai adânci, căci în pădure te ascunzi mai ușor ca pe stânci golașe.

Totuși, când străbătuserăm în cele din urmă kilometrul convenit, văzui cu bucurie că dorința mea se va împlini curând, căci numai la câteva sute de metri de noi, platoul se sfârșea. La întrebarea ce-o puserăm șefului, acesta ne răspunse ca acolo vom da de un coborâș bun și apoi de un drum prin păduri și peste câmpii, după care drumul urca iar spre oraș.

Îi spuserăm că acum putea să se întoarcă împreună cu cei doi însoțitori ai săi, dar nu le dezlegarăm mâinile, căci ar fi putut avea ascunse arme cu care să ne ucidă apoi pe la spate.

Căpetenia bandiților se uită lung la noi și zise cu admirație:

— Domnilor, d-voastră ați izbutit să faceți ceea ce n-a reușit încă nimănui. Îmi pare rău că nu vă mai pot cruța acum, căci ar însemna să-mi calc jurământul pe care mi l-am făcut mie însumi.

— Numai de-ai putea, râse Marian.

— Vă voi prinde, răspunse banditul, cu hotărâre.

— Asta ar însemna să ai noroc. Acum e timpul să ne vedem de drum.

Lăsarăm pe cei trei bandiți în plata Domnului, făcurăm stânga împrejur și pornirăm repede spre pădurea ocrotitoare. Când ajunserăm la marginea platoului, mă mai întorsei odată și văzui că foștii noștri ostateci alergau de zor înapoi. În fund de tot se iviră câteva puncte mișcătoare; erau bandiții care ieșeau din văgăună și porneau în urmărirea noastră.

— Uite-i că și vin! strigai eu și iuțirăm pașii.

Șeful nu mințise, căci drumul pe care coboram acum, era în stare bună, iar jos ducea o potecuță printr-o pădurice.

Curând observarăm că ne apropiam de capitală, căci începură să se ivească întinse câmpuri cu legume, o dovadă de cultură.

Fără îndoială că noi ne pricepeam să alergăm mai bine decât tibetanii aceia piperniciți: pe de altă parte, era sigur că ne vor mirosi urma în oraș. În vreme ce alergam de zor, împărtășii temeiturile mele lui Marian și el răspunse:

— Ai dreptate, Robert, situația noastră va fi foarte grea. Mai nimerit ar fi să părăsim îndată Lhasa, dar mă gândesc că trebuie să telegrafiem neapărat lordului, chiar dac-ar fi numai ca sa afle că ne-am prăbușit cu avionul. Cel mai

nimerit lucru va fi ca eu să dau telegrama și tu vei îngriji în vremea asta de cai buni. Vom călători apoi de-a curmezișul Tibetului, poate până în China. Acolo vom găsi noi un avion, chiar de-ar fi să-l luăm de la aviația militară.

În clipa asta mă întorsei instinctiv și văzui cu spaimă că îndărătul nostru veneau călăreți. Erau vreo opt la număr și se apropiau cu iuțeală.

— Mariane, banda are cai! Strigai eu și începui să gonesc.

Dar prietenul meu mă opri, zicând:

— N-are nici un rost, Robert, îți pierzi respirația, te vor ajunge totuși din urmă și dacă va fi s-ajungem la luptă nu vei mai putea trage cum trebuie. Sunt doar numai opt indivizi, pe care îi putem răpune ușor. Rămâi liniștit pe loc, vor fi îndată aici. Ia te uită, în urma lor vin în fugă și ceilalți bandiți. Ah, călăreții par să nici nu facă parte din bandă. Sunt bine îmbrăcați și cred că avem de-a face cu locuitori de condiție mai bună din Lhasa. Hai să ne dăm în lături să-i lăsăm să treacă.

Mica trupă de călăreți se apropia îndată. Ținurăm puștile pregătite, căci nu știam dacă erau dușmani sau nu.

Dar cavalcada trecu în zbor pe dinaintea noastră, fără ca indivizii să pară că ne-au văzut. Numai cel din frunte, un bărbat înalt și vânjos, aruncă o privire în treacăt asupra noastră. Și această privire era ca de gheață, făcându-mă să mă cutremur fără voie.

Pornirăm mai departe și Marian zise:

— Hm... domnul acesta pare să fie un individ cam neplăcut. Să vezi că vom avea de furcă atunci când vom intra în Lhasa.

— Asta ar fi frumos! Și unde mai pui că banda din urma noastră va sosi cu cel mult o jumătate de ceas după noi. Știe Dumnezeu ce-o mai ieși din afacerea asta! Cincizeci de oameni nu putem împușca doar cu una, cu două.

— Când o fi vorba la o adică, o facem noi și pe asta, zise Marian, calm. Acum s-o luăm iar mai repede, altfel urmăritorii se apropie prea mult. A! Uite că se vede mai lămurit Lhasa. Cred că nu mai sunt decât doi kilometri până acolo.

— Și tocmai atunci se va însera! gâfâii eu, căci Marian o luase la goană nebunește și drumul începuse să urce. Poate că asta va fi salvarea noastră, căci pe întunerec ne vor pierde urma. Și dacă nu ne vom opri mult timp, ci vom porni îndată mai departe, călări, au să ne caute ei mult și bine.

— Firește că vom face o plângere la poliție și vom comunica aventura noastră. O voi face în scris însă, căci

altfel pierdem numai vremea.

Întorsei din nou capul și văzui cu bucurie ca urmăritorii noștri se pierdeau în depărtare.

— Rămân în urmă! îi strigai lui Marian.

— Așa și trebuie! îmi răspunse el peste umăr Aș dori s-ajung cât mai repede în Lhassa, căci am presimțirea că ne aduc nenorocire călăreți de mai înainte. Se poate întâmpla să mă și înșel. Dar privirea ăluia mi-a dat de gândit. Dacă individul e, după cum mi-a făcut impresia, un slujbaș mai înalt, atunci să știi că ne așteaptă polițiștii.

— În cazul acesta vom avea cea mai bună apărare împotriva bandei, asupra căreia le vom atrage îndată luarea-aminte. Da, trebuie s-ajungem cât mai repede în oraș.

Începui s-alerg atât de repede, încât Marian îmi spuse râzând că mă va lăsa să fug singur.

Firește că asta nu-mi convenea, așa că îmi mai încetinii galopul.

Lhassa se apropia tot mai mult. Formele bizare ale templelor sale așezate pe coline se profilau misterios pe cerul care începuse să se coloreze. Și când ajunserăm la cele dintâi case – (urmăritorii noștri nu se mai zăreau deocamdată) – nu mai aveam înaintea noastră decât cel mult o jumătate ceas până se va întuneca.

Ne grăbirăm spre inima orașului, bănuind că acolo se aflau magazinele mai mari și poșta. Firește că îmbrăcămintea noastră stârni senzație și când descoperirăm în cele din urmă o prăvălie mai însemnată, dădurăm buzna înăuntru. Negustorul era un chinez și ceea ce era foarte plăcut pentru noi – vorbea bine englezește. Ne învoirăm repede. Lăsarăm acolo hainele noastre tropicale, căci deocamdată n-aveam nevoie de ele, ne cumpărarăm câte două costume groase, despre care chinezul ne spuse că se poartă foarte mult. Asta și vroiam, căci ca să nu batem la ochi, era mai bine să nu ne îmbrăcăm în portul național.

Chinezul ne arătă drumul spre cel mai apropiat oficiu poștal și ne mai dădu și adresa unui negustor de cai, chinez și el.

IV. IAR URMĂRIȚI.

AJUNGÂND LA POȘTA, Marian se făcu nevăzut înăuntru, în vreme ce eu pornii spre chinezul a cărui adresă ni se dăduse, ca să cumpăr patru cai. Deoarece știam ca în

Tibet se găsesc numai cai mici, aveam de gând să-l folosim pe al patrulea pentru bagajele noastre.

N-avui însă noroc. Chinezul grăsun și zâmbitor îmi zise că pentru moment n-avea decât doi cai. Dar dacă eram dispuși să așteptăm vreo două ceasuri, ar putea găsi încă doi. Asta era cam neplăcut, căci în vremea asta bandiții ne vor fi dat de urmă.

Pe când vorbeam cu chinezul, sosi Marian. Aflând cum stau lucrurile, fu și el foarte necăjit câteva clipe, își regăsi însă repede energia, totuși nu izbuti să-l înfricoșeze pe chinez, care devenea tot mai politicoș.

În cele din urmă Marian se hotărî:

— Atunci luăm acum acești doi cai. Câte parale?

Chinezul ceru o sumă pentru care s-ar fi putut cumpăra un pur-sânge englezesc. Marian îi dădu îndată a zecea parte din preț, dar, spre mirarea noastră, galbenul ținu morțiș la prețul său.

— Aha – îmi zise Marian, încet – probabil că trebuie să fim reținuți aici. Când am intrat în casă, tocmai ieșea un băiat care a luat-o repede la fugă. Aș pune rămășag că s-a dus să vestească poliția sau pe bandiți de sosirea noastră aici.

— În primul caz te gândești, probabil la călărețul ăla? Dar ce crimă am făcut? Sau...

Fui întrerupt, căci în aceeași clipă intrară în curte șase polițiști, al căror conducător – probabil un soi de comisar – ne ceru, într-o englezească stâlcită, să-l urmărim.

Ar fi fost zadarnic să ne împotrivim. Aruncărăm chinezului care rânjea o privire amenințătoare, apoi furam încercuiți de cei șase indivizi. Ne duseră într-o clădire mare – probabil Prefectura poliției – trebuirăm să așteptăm mult într-o sală, apoi furăm conduși în altă încăpere, luminată de numeroase lămpi.

Îndărătul unei mese mari ședea călărețul, care ne măsura acum cu ochii lui ca de gheață.

Susținurăm netulburați privirea aceasta. Se părea că acum nu-i e lui îndemână, căci începu să se frământa pe scaun și în cele din urmă zise, într-o englezească fără cusur:

— În calitate de șef al poliției din Lhasa sunt îndreptățit și obligat să iau în cercetare pe orice străin. Îmi dați voie să vă cer lămuriri asupra persoanelor d-voastră?

— Firește – răspunse Marian, politicoș.

Se apropia de masă, dădu șefului pașaportul sau și în vreme ce omul examina documentul, prietenul meu îi istorisi ultima noastră aventură.

Când aminti de banda din văgăună, mi se păru că șeful tresare ușor. Dar apoi ascultă în liniște urmarea povestirii și la urmă spuse:

— Numele d-voastră îmi sunt cunoscute, domnule Farrow. Vă voi da așa dar autorizația sa părăsiți imediat Lhasa. Trebuie să vă previn însă, că sunteți fără apărare față de această bandă de tâlhari. Nici nu știți când vă poate nimeri un glonț sau o lovitură de cuțit.

— Vom ști noi să ne păzim, răspunse Marian, zâmbind. Cred totuși că v-am dat o indicație prețioasă, Acum puteți da năvala în ascunzătoarea, bandei.

— Nu mai are nici un rost, zise șeful. Bandiții știu că d-ta m-ai înștiințat, astfel că înainte de a ajunge noi la văgăună, ei vor fi șters putina. Bandele astea au multe ascunzători.

— Atunci s-ar putea cel puțin să fie scos avionul și pus la adăpost pentru lordul Bird, ceru Marian.

— Firește, domnule Farrow, voi purta grijă să se facă asta.

— Nu vreți să-l arestați pe chinezul Me-Hang care este, de sigur, tăinuitorul bandei?

— Cu neputință, zâmbi polițistul. Va susține că nu putea să știe nimic de suma trimisă de lord și că va retrimite banii.

— Așa e, încuviință Marian. Dar mai am să vă fac o rugămintă: am putea căpăta patru cai? Dorim să părăsim cât mai repede Lhasa.

— Duceți-vă la chinezul în casa căruia ați fost arestați. Trebuia să vă oprească acolo până la sosirea polițistilor. Acesta a fost ordinul meu. Acum firește că puteți cumpăra caii cu preț convenabil.

— Vă mulțumesc. Putem pleca, deci?

— Aveți toată libertatea, domnule Farrow. Fiți cu ochii-n patru însă!

Când furăm afară zisei lui Marian:

— N-a fost atât de rău cum ne așteptasem. La drept vorbind e un om foarte simpatic.

— N-ai putut descoperi nici o asemănare la el? întrebă Marian.

Tresări, căci întrebarea lui suna atât de hotărâtă, încât îmi dădui îndată seama că făcuse o descoperire. Zadarnic însă căutai să-mi readuc în memorie chipul rece și îndrăzneț al șefului politiei. Nu-mi puteam aminti pentru moment să fi văzut vreodată un om cu o înfățișare asemănătoare.

Marian râse și zise:

— Nu trebuie să te întorci înapoi cu gândul, dragă Robert. Cugetă nițeluș la aventura noastră cea mai recentă. Îți mai aduci aminte, cred, de șeful bandei de tâlhari?

Asta fu ca un duș rece. Acești doi oameni, căpetenia bandiților și șeful poliției, trebuiau să fie rude apropiate, poate chiar frați. Și acum pricepui și de ce polițistul nu voise să pornească spre ascunzătoarea bandei.

Situația noastră era deci și mai primejdioasă. În loc să ne bucurăm de protecția poliției, eram, dimpotrivă, lăsați în voia răzbunării acestei bande.

— Să știi că am dat de dracu, Mariane! făcui eu. Nu crezi și tu că Me-Hang ăla e tovarăș cu banda? Cine știe ce ne așteaptă în casa lui!

— Ai dreptate, la asta m-am gândit și eu – încuviință Marian. N-avem însă încotro, trebuie să intrăm în bârlogul ursului; vom vedea pe urmă cum scăpăm de acolo.

Pe când vorbeam, ajunserăm în fața casei chinezului. Polițistul pe care ni-l dăduse șeful ca însoțitor, bătu cu ciocanul în ușă și imediat se ivi în prag Me-Hang.

— A! Care va să zică s-a aranjat totul, domnilor? făcu el, politicos. În vremea asta am primit și cei doi cai care îmi mai lipseau. Afară de asta om făcut o nouă socoteală a prețului și vă pot oferi toți patru cai pentru o sumă mult mai mică.

Spuse un preț, destul de pipărat și acesta, dar aproape un fleac pe lângă cel dintâi. Marian nu se tocmi deloc și zise:

— Bine, vreau să pornesc repede la drum, așa că o sută mai mult sau mai puțin, n-are vreo însemnătate. Pune dumneata să fie aduși caii în curte. Banii ții dau când vom fi în șea și poarta deschisă.

— Firește, firește, chicoti Chinezul. La voia dumneavoastră, domnilor!

În vremea asta polițistul salutase și se îndepărtase. Cu mâna pe revolvere noi stăteam aproape de poartă, rotind priviri bănuitoare împrejur, dar nu puturăm descoperi nimic suspect.

Câțiva pui de chinezi scoteau tocmai afară cei patru cai. Observarăm îndată că animalele – deși mici de statură – erau însă iuți și rezistente, împrejurarea asta mă umplu de îndoieli.

Dacă era vorba să fim răpuși aici, atunci dușmanii noștri n-aveau nevoie să ne dea cai atât de buni, îmi zisei.

Ca și cum Marian mi-ar fi ghicit gândurile, zise încet:

— Asta e o viclenie de-a lor. Dându-ne acești cai buni, vor să ne legene în credința că suntem în siguranță, pentru ca apoi să ne atace cu atât mai pe neașteptate.

Avea dreptate prietenul meu. Îl văzui plătind chinezului prețul cerut, apoi îl întrebă de drumul cel mai apropiat care iese din oraș și galbenul descrie cu amănunțime străzile prin

care urma să trecem. Încălecarăm, salutarăm pe vicleanul negustor și ieșirăm pe poartă.

Dar în loc s-o ia la stânga, după cum spusese Me-Hang, Marian coti la dreapta.

Îi pricepui gândul, căci nu era greu de înțeles că urma să fim îndreptați pe o cale greșită, prin străzi pe unde bandiții stăteau la pândă. Direcția pe care o luarăm acum ducea spre răsărit, spre China îndepărtată, unde trebuia neapărat să ajungem ca să ne putem aduce la îndeplinire sarcina.

Văzurăm curând că bine tăcuserăm, căci abia îndepărtaserăm o bucată mică de casa chinezului, că polițistul care ne condusesse acolo ni se așează în drum și prin gesturi disperate cu mâinile ne arată spre direcția opusă.

Marian râse numai, îi zvârli o monedă și își clatină calul atât de tare că reprezentantul forței publice fu nevoit să sară repede în lături. Fără să ne sinchisim de răcnetele lui, ne văzurăm liniștiți de drum. Marian își îndemna tot mai mult calul și trecătorii se dădeau la o parte, înjurând.

Deodată băgai de seamă, cu spaimă, că străzile deveneau tot mai înguste și mai întunecoase. N-om fi nimerit oare pe un drum greșit?

În aceeași clipă auzii îndărătul nostru răcnete. Desigur că erau urmăritorii, care ne dăduseră de urmă.

— Înainte, înainte! strigă Marian. În curând vom ieși la loc sigur și atunci nu ne mai pot tare nimic.

În galop nebun trecurăm pe lângă casele scunde.

Marian apucă brusc la dreapta, într-o stradă mai largă. La capătul ei sclipeau lumini și puteam nădăjdui că sunt felinarele vreunui post de pază de la bariera orașului.

Curând însă aveam sa suferim o dezamăgire, după ce coborârăm strada, ajunserăm într-o piață mărișoară, mărginită de clădiri înalte și posomorite. Prin curtea casei din fața noastră ducea o poartă spre câmp liber, spre stepa salvatoare. Era însă închisă de un grilaj masiv, lucrat cu artă și când caii noștri tropăiră pe caldarâmul străzii, ieșiră la iveală din casă vreo zece polițiști, care își îndreptară armele înspre noi.

Îndărătul nostru se auzeau tot mai aproape strigătele urmăritorilor. Marian scoase repede pașaportul său și-l deschise la foaia pe care pusese stampila șeful politiei. Îl arată celui dintâi polițist și în același timp arată poruncitor spre grilaj. Dar tibetanul dădu din umeri, făcu apoi un semn să descălecăm și întinse mâna spre clădire. Asta însemna că trebuia să trecem mai întâi pe la comisariat.

În strada dindărătul nostru tocmai coteau câteva făpturi cu înfățișare sălbatică. Nu era aici locul să ne luam la luptă, așa că, la îndemnul lui Marian sărirăm de pe cai și escortați de polițiști, dădurăm buzna în localul secției.

Urmăritorii noștri izbucniră în urlete de furie. Dar noi eram, deocamdată, la adăpost. Mai mult ca sigur însă că animalele noastre erau pierdute și odată cu ele și bagajele. Dar cel puțin scăpaserăm cu viață și ne păstraserăm și armele.

Din păcate nici un polițist nu vorbea englezește. Ne spuseră ei ceva, nu pricepurăm însă nimic. Unul din ei dădu atunci o poruncă altuia, care plecă imediat.

După vreo jumătate de ceas ușa grea de la intrare fu deschisă brusc și se ivi șeful poliției. Zâmbi când dădu cu ochii de noi și zise politicos:

— Îmi pare foarte rău, domnilor, că ați fost reținuți aici. Dar vina e numai a d-voastră, căci polițistul meu v-a arătat direcția. Prin poarta asta nu trec decât preoții înaltului cler.

— Foarte neplăcut pentru noi, răspunse Marian. Am luat-o pe drumul acesta pentru că urmăritorii noștri stăteau la pândă pe celălalt drum. Au fost chiar pe urmele noastre și ne-am putut salva numai intrând aici. Dacă va trebui să ne întoarcem acum, de sigur că ne vor ataca.

— Asta e adevărat – încuviință șeful – dar eu vă voi ajuta cât îmi va sta în puteri. Dându-vă o echipă de însoțitori, bandiții nu se vor apropia de d-voastră.

— În vremea asta se vor fi ascuns probabil prin case și ne vor putea împușca în voie, când vom trece pe dinaintea lor, zise Marian.

Șeful înălță din umeri și se pierdu în gânduri. Apoi zise, cam șovăitor:

— Asta e foarte probabil și zău nu știu cum să vă ocrotesc.

— Poate că izbutiți să ni se dea autorizația preoților să trecem prin poarta asta – încercă Marian.

— E cu desăvârșire exclus. Nimeni în afară de ei nu poate trece pe aici. Nu există altă cale decât aceea de a vă întoarce îndărăt cu o acoperire puternică.

— Atunci e mult mai bine să plecăm singuri, hotărî Marian. Oamenii d-tale ar trebui să alerge pe jos și prin asta am pierde vremea, căci noi vom fi călare. Te-aș ruga acum să-mi descrii drumul exact.

Marian îi întinse o foaie albă din carnetul său de notițe și tibetanul schiță străzile pe care trebuia să trecem. La sfârșit adăugă:

— Firește că nu pot lua nici o răspundere pentru siguranța d-voastră, domnilor, oricât mi-ar părea de rău. Sunteți din altă țară și poate nu vă vine să credeți, banda aceasta de tâlhari e mai puternică decât poliția – dar, din păcate, așa este.

Marian luă foaia de hârtie și după ce o privi, răspunse:

— Mai am o rugămintă: ar putea trei din polițiști să ne ducă caii la poarta de ieșire însemnată aici? În cazul acesta am încerca mai bine să ne strecurăm pe jos până acolo.

Șeful încruntă o clipă sprâncenele, pe urmă zisei cu nepăsare:

— Firește, se poate. Când vreți să plecați?

— Chiar acum. Nu trebuie să șovăiră mult căci luna s-a ridicat foarte mult pe cer și mai târziu nu vom avea umbră la adăpostul caselor. Ne dai voie să plecăm? Polițiști cu caii ne-o vor lua înainte, de sigur.

Șeful ne strânse mâna și ne încredință din nou că îi este foarte neplăcută situația noastră. În ochi i se citea parcă bucuria.

Ieșirăm afară din secție. Piața era luminată de felinare înfipite în ziduri, așa că trebuirăm s-o străbatem repede. Marian zise încet Negrului:

— Pongo, tu o ieși înainte. Dacă te oprește careva, îl culci îndată la pământ. Nu încape cruțare.

— Pongo face! rânji credinciosul uriaș.

Trecurăm în goană pe lângă caii noștri, cari mai stăteau în fața clădirii. Străbătuserăm piața pe trei sferturi, când se auzi de undeva un strigăt ciudat, căruia i se răspunse din toate părțile. Dușmanii erau la posturi.

Ajungând în strada pe jumătate luminată de lună, auzirăm o bufnitură înăbușită și din umbră zbură, în lumina astrului nopții, un trup întunecat. Pongo doborâse; în bandit.

Prin strigăte scurte Marian ne indică direcția.

Din nou aruncă Pongo în lături un trup omenesc, apoi cotirăm la dreapta într-o uliță învăluită în bezna. Acum nu mai puteam alerga, ci trebuia să dibuim drumul pe lângă case, atât era de întunec. Deodată Marian șopti:

— Am apucat acum pe drumul opus, căci n-am încredere în șeful politiei. Trebuie să ieșim pe aici, chiar de-ar fi nevoie să ne cățărăm pe o casă sau pe un zid.

— Și caii noștri? întrebai.

— Trebuie să renunțăm la ei. Stepele sunt pline de cai, așa că vom putea avea alții în drum. Înainte, trebuie să izbutim!

V.

IARĂȘI ÎN PRIMEJDIE.

STRADA FĂCEA COTITURI NENUMĂRATE.

Dibuirăm drumul cu băgare de seamă, ferindu-ne să facem zgomot. Și astfel puturăm auzi strigătele bandiților, departe în urma noastră. Marian râse și șoșoti:

Ce papară o să mănânce șeful poliției de la fratele sau, banditul! Le-am tras clapa.

— Massers, tăcere! șopti Pongo.

Ne oprim îndată, căci Marian se ciocnise de negru, care rămăsese pe loc. Ascultărăm cu încordare în beznă și în cele din urmă auzirăm pași ușori târșiți, care se apropiau.

În clipa următoare se auzi o lovitură înăbușită urmată de o bufnitură: Pongo îl culcase la pământ pe individul suspect Deodată răsună un strigăt de alarmă la câțiva pași de noi și imediat răspunseră glasuri îndărătul nostru.

Iar se auzi un țipăt, care amuți însă îndată. Pongo se repezise înainte și făcuse de petrecanie și celuilalt bandit.

— Massers, vine repede! strigă el acum.

Alergarăm înainte, dea lungul ulicioarei întunecate, cu mâinile întinse, ca să nu ne izbim de vreo piedecă. Și în urma noastră răsunau mereu strigătele prin care bandiții se înțelegeau între ei.

Deodată Pongo scoase un țipăt de prevenire și în clipa următoare ne izbirăm de un zid înalt, care ne închidea drumul. Asta putea să însemneze libertatea, căci de sigur că îndărătul lui începea stepa.

Blocurile mari de piatră ofereau sprijin bun mâinilor și picioarelor noastre și imediat începurăm să ne cățărăm. Zidul era înalt de vreo cinci metri și când ajunserăm pe creasta lui, auzirăm destul de aproape glasurile urmăritorilor noștri. Încălecarăm repede creasta și ne lăsarăm în jos pe partea cealaltă.

Dar când puserăm piciorul pe pământ și ne pregăteam să pornim prin stepă, ramaserăm încremeniți. Luna, care nu pătrunsese în ulița îngustă, lumina acum în fața noastră clădiri uriașe și bizare. Intraserăm într-un al doilea oraș și îndată îmi spusei că nu putea fi decât orașul templelor, în care nu ne era îngăduit să intrăm.

— Neplăcută afacere! șopti Marian. Mi se pare că am căzut din lac în puț, cum s-ar zice. Dacă ne descoperă preoții, suntem pierduți, căci nici un european n-a pătruns încă în orașul sfânt.

— Cred că n-au pus paznici – răspunsei eu – așa că ne putem strecura. De partea cealaltă ne așteaptă libertatea.

Îndărătul nostru răsunară strigăte furioase, Dar tocmai când mă temeam că larma asta i-ar putea aduna pe preoți, glasurile amuțiră brusc și auzirăm lămurit pași grăbiți îndepărtându-se.

— Înainte! strigă Marian. De sigur că vor să le dea de veste preoților.

Lipiți aproape de clădirile uriașe, alergarăm înainte. Nici tipenie de om, de parcă partea asta a orașului ar fi fost un mormânt. Dar tocmai liniștea aceasta avea ceva misterios într-unsă. Se părea că primejdia stă la pândă în fiecare ungher.

Observai deodată cu spaimă că străzile începeau să urce. Și noi care vroiam să ieșim în stepa! Marian băgă și el de seamă, căci se opri imediat.

— Dacă mergem mai departe – șopti el – cu siguranță că ajungem la cel mai înalt și mai sfânt templu. Trebuie să ne aținem acum pe de lături ca să ne strecurăm în jurul colinei. Păcat, de la început ar fi trebuit să alergăm de-a lungul zidului.

— Uite aici, la dreapta, să apucăm pe strada asta – fui eu de părere. Pe o parte e umbră.

Cotirăm repede în străduța îngustă.

Deodată, tăcerea misterioasă care ne înconjura fu întrerupta de un sunet de corn repetat de pe ziduri.

— Dumnezeuule sfinte! exclamă Marian. De sigur că vreun paznic îi înștiințează pe preoți. Fără îndoială ca bandiții le-au dat de veste că am pătruns aici.

Orașul tăcut se însufleți. De jur-împrejurul nostru se auziră sunete de corn. Ba și glasuri omenești porniră să strige porunci, care se încrucișau unele cu altele.

În cele din urmă larma se mai potoli și acum puturăm deosebi un glas sonor, care striga fraze scurte, poruncitoare.

— De sigur căpetenia preoților – zise Marian. Acum vor începe vânătoarea. Intrați aici!

Ajunseserăm la o poartă mare de fier și Marian apăsase clanța. Poarta se deschise fără zgomot, ne strecurarăm înăuntru și închiserăm canatul greu în urma noastră.

Din stradă se auzeau pași apropiindu-se și trecând în graba pe dinaintea porții. Era și timpul să intrăm aici, altminteri dușmanii ar fi pus mâna pe noi.

Pe afară treceau din ce în ce mai mulți oameni și Marian sușoti deodată:

— Trebuie să ne ascundem aici pe undeva. Dacă nu ne vor găsi, vor presupune, de sigur, că am scăpat. După ce gălăgia

se va fi potolit, vom putea încerca să ieșim. Să aprindem lămpile!

Snopuri de lumină brăzdară întunericul și... cu mare greutate izbutii să-mi înăbuș un țipăt de spaimă, căci în față ne rânji hidos, înfiorător, un chip uriaș, drăcesc, ce părea viu.

Era vreun zeu, probabil încă din vremea când chinezii stăpâneau Tibetul. Chipul acesta din metal lucitor era o operă de artă, ce-i drept, dar era atât de hidos cum numai creierul chinezesc a putut născoci.

Încăperea în care trona acest zeu nu era prea mare și cu o ușurare lesne de înțeles nu văzui nici un fel de jertfe la picioarele grozavei statui, probabil că zeul acesta nu se bucura de mari simpatii și puteam trage nădejde că nu vom fi descoperiți atât de repede.

Marian păși liniștit spre statuie, ne făcu semn și înconjură uriașul soclu de piatră pe care stătea statuia de metal. În spate era un spațiu strâmt între soclu și zid și el ne oferea o ascunzătoare foarte bună.

Se vede însă că Marian nu era mulțumit cu asta. Își plimbă lumina tâmpii deasupra soclului de piatră și examinează cu băgare de seamă fiecare crăpătură.

— Ce cauți? îl întrebai. Ascunzătoarea e doar cât se poate de bună.

— Am auzit cândva că idolii ăștia vechi își au tainele lor – răspunse Marian. Poate că ne putem ascunde chiar în statuie, căci aici în dos puteam fi lesne descoperiți.

Îndreptai îndată, lumina lămpii mele spre spadele zeului în nădejdea că voi găsi acolo o ușă. În aceeași clipă Marian scoase o șuierătură slabă, își ridică cuțitul și vârî vârful într-o crăpătură mai largă a soclului. Apăsă cu putere: scârțâind ușor se dădu în lături o lespede enormă de piatră și lămpile noastre luminară o scară îngustă care ducea în jos.

— Înăuntru! porunci Marian. Poate că ajungem în ganguri secrete care duc afară din templu.

Cu nădejdea în suflet coborâi cel din urmă scara străveche. Jos era foarte frig și mirosea a mucegai. Asta era un semn că gangul secret era complet necunoscut preoților. O dovedea și praful care zăcea gros de câteva degete pe treptele de piatră.

— Foarte bine – șoptii eu – aici pare să nu fi călcat încă picior omenesc.

— Din nenorocire! zise Marian, spre mirarea mea. Mai plăcut mi-ar fi dacă templul de sus ar fi mai des folosit.

— De ce? întrebai, surprins.

— Pentru că pe praful podelei de sus am lăsat acum întipărituri de picioare, răspunse prietenul meu. Și urmele

duc îndărătul soclului de piatră. Chiar dacă gangul acesta secret e necunoscut preoților, vor descoperi totuși lesne, unde se deschide lespeda.

Câteva clipe rămasei înmărmurit. La asta nu m-aș fi gândit și cu toate astea explicația era la mintea omului.

— Ai dreptate, Mariane! izbutii să îngân în cele din urmă. Să sperăm însă că deocamdată nu va pătrunde nimeni în templu.

— Da, asta e și singura mea nădejde. A! Uite, de aici duc mai multe ganguri. Cred că ar fi bine să apucăm pe asta din dreapta, căci duce spre răsărit, adică tocmai încotro vrem noi.

Ajunserăm la capătul scării și ne aflam într-o peșteră mică, din care porneau, în formă de raze, câteva ganguri scunde. Intrărăm repede în cel arătat de Marian. Și aici era un strat gros de praf pe jos, dovadă că gangul n-a fost folosit ani de zile.

În cele din urmă băgarăm de seamă că terenul se înclina ușor. O nouă nădejde încolți în inimile noastre, căci ne putem aștepta acum să găsim o ieșire spre stepă. Și mai băgarăm de seamă că aerul, care până acum mirosise a mucegai, era mai curat.

Totuși, gangul se înclina tot mai mult, aerul devenea tot mai rece, dar și mai ușor în același timp, Pongo începu deodată să adulmece aerul, apoi zise, scurt:

— Apă.

Ne privirăm mirați Prețiosul nostru însoțitor să aibă oare simțuri atât de dezvoltate încât să adulmece până și apa?

Ne urmarăm drumul, dar după vreo treizeci de metri observărăm și noi că aerul e tot mai greu și mai umed. Pongo avusese dreptate, ne apropiam de o apă.

— Poate că e un râu care curge prin apropiere, îmi dădui cu părerea.

— Atunci ar trebui să-i auzim șopotul, răspunse Marian. Eu însă bănuiesc că vom avea o surpriză foarte neplăcută.

— Nu mai cobi! zisei, necăjit.

— Uite că și vine colo îndărătul nostru, răspunse el, scurt.

Depart, în spatele nostru, se auziră strigăte slabe. De sigur că vreun preot ne descoperise urmele și își chema acum tovarășii. Iuțirăm pașii, drumul cobora tot mai mult și deodată, ne oprirăm la un lac subpământean.

Avea un diametru de vreo douăzeci de metri, apa lui era grozav de neagră, dovedind cu asta că avea o mare adâncime. Era rece ca gheața după cum simții când vârâi degetul înăuntru, crezând că o vom putea străbate înot. Dar când Marian plimbă în jur lumina lămpii sale, văzurăm cu spaimă

că drumul se oprea aci. Lacul era înconjurat de pereți netezi de stâncă.

Atunci Pongo arătă în sus. În tavanul scund, deasupra noastră, era o gaură rotundă, cu un diametru de vreun metru. Din gaura asta adia un curent de aer rece.

— Trebuie să fie o fântână, zise Marian. Repede sus! Dacă ne încheștăm de pereți ne putem cățăra. De sigur că vom ajunge în vreo curte.

— Dar repede, căci vin preoții!

Pongo se săltă cel dintâi, urmat de Marian, iar la urmă veneam eu. Groapa săpată în stâncă cine știe cu câtă trudă, era înaltă de vreo zece metri. Norocul nostru că era întuneric, căci când ajunsei la margine și camarazii îmi ajutară să ies, ne trezirăm într-o curte slab luminată, înconjurată de clădiri înalte.

Ne dădurăm imediat în umbră, ne lipirăm de zid și ramaserăm în așteptare. Curând auzirăm glasurile următorilor răsunând din fântână – probabil că se sfătuiau – apoi vocile se îndepărtară iar, pierzându-se încet.

— Acum vor ști probabil că ne aflăm în curtea asta – șopti Marian. Ia să vedem dacă nu putem ieși de aici.

Ne furișarăm în jurul curții, de-a lungul clădirilor. Dădurăm de câteva uși, toate încuiate. Deodată se stârni însuflețire într-una din case.

— Înapoi în fântână! porunci Marian. Să alegem alt gang. Repede!

Pongo încălecă îndată marginea fântânii urmat de Marian, iar eu rămăsei din nou la urmă. Abia dispărusese înăuntru că și auzii strigăte în curte.

Când ajunsei jos, Pongo mă prinse în brațe și mă trase în gang. Văzui atunci, în lumina lămpii lui Marian, un trup neînsuflețit zăcând la pământ. Era un preot, rămas de pază și pe care Pongo îl amețise fără zgomot.

— Repede, repede! stăruia Marian. Vor ști îndată că am sărit înapoi în fântână.

Pornirăm în grabă de-a lungul gangului și în cele din urmă ajunserăm în peștera mică din care porneau diferitele ganguri. Marian chibzui câteva clipe. Și iată ca îndărătul nostru, în gangul pe care tocmai îl părăsisem, se auziră strigăte sălbătice. Așadar, preoții coborâseră și ei în fântână și dădură peste tovarășul lor amețit.

— Aici înăuntru! striga Marian și arătă spre un gang care era ceva mai înalt ca celelalte. Duce spre nord-est; poate că acolo ne e scăparea.

Cu sărituri uriașe gonirăm de-a lungul gangului și în curând nu mai auzirăm îndărătul nostru strigătele sălbatice.

Deodată însă Pongo se opri. Ajunserăm din nou într-o peșteri mică, din care porneau câteva ganguri. Și aici văzurăm în stratul gros de praf o cărare care lega, de-a curmezișul peșterii, două ganguri ce-și stăteau față-n față. Asta însemna că pe aici treceau adesea oameni.

— Trebuie s-o luăm spre stânga! hotărî Marian îndată.

Începurăm s-alergăm ca nebunii, cu Pongo în frunte. Gangul făcu deodată o cotitură bruscă spre dreapta, adică sud-est.

— Foarte bine! zise Marian. Cu siguranță că ieșim acum afară. Repede, repede!

Fără să știu cum, îmi iuții pașii și mai mult, căci deodată se auziră iar îndărătul nostru strigăte furioase. Urmăritorii păreau să se fi apropiat, dar furia lor era o dovadă că ne aflam pe drumul bun, spre libertate.

Marian izbucni în râs auzind urletele lor de furie.

— Vezi tu, Robert, ieșim în stepă. Acolo să văd dacă ne-or prinde dumnealor!

Depărtarea dintre noi și urmăritori părea să sporească, deoarece strigătele lor se auzeau tot mai slab. Și asta ne îndemnă la o efortare și mai mare, de credeam uneori că voi cădea zdrobit.

O adiere rece, înviorătoare, ne lovi în față. Drumul ducea în sus, încă cincizeci de metri mai gonirăm pe terenul stâncos, apoi auzii crengi foșnind. O clipă încă și ele mă izbiră în față; cu toate astea eram cât p-aci să scot un strigăt de triumf, căci când pătrunsei printre tufe îndărătul camarazilor mei, înaintea mea se întindea stepa luminată de lună.

Îndărătul nostru se înălțau zidurile întunecate care împrejmuiau Lhassa, orașul misterios. O clipă doar ne oprirăm, traserăm aer în piept, apoi Marian porunci:

— Înainte! Colo în fund e pădurea. La ea trebuie s-ajungem, căci abia atunci vom fi salvați.

Cu sărituri mari alergarăm prin iarba mărunță, spre dunga neagra care se zarea. După o jumătate de ceas ajunserăm și când ne oprirăm sub cei dintâi copaci, ne puturăm socoti salvați.

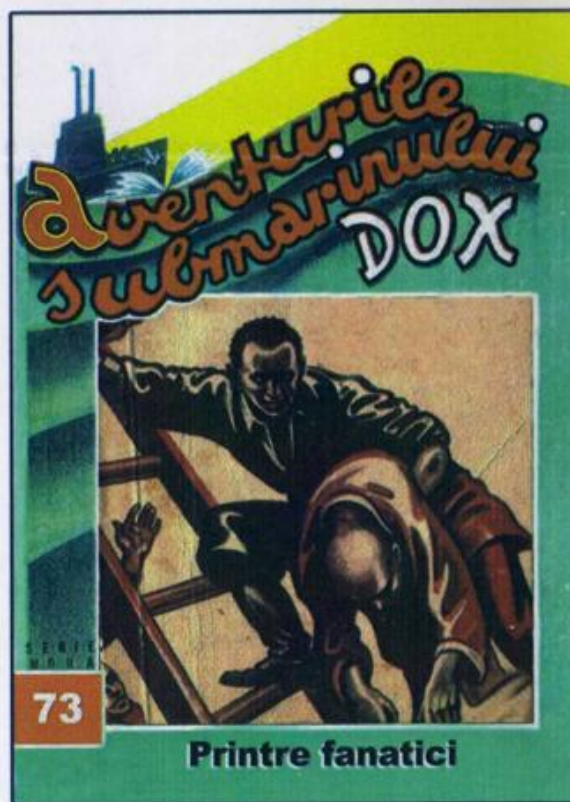
Se vede însă că nu ne era dat să ne bucurăm multă vreme de libertatea redobândită. Preoții erau mai vicleni și mai îndrăzneți în ura lor, decât ne închipuiam noi. Aventurile pe care le-am mai întâmpinat cu dânșii ți le voi povesti cu alt prilej, dragă George», încheia doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **BANDIȚII DIN TIBET.**

În numărul următor:

PRINTRE FANATICI.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

